

Med klasje vrelo
je zašel moj rod;
ožgani,
slepi,
drug za drugim,
v vrsti mračni,
ki ji je usoda
dodelila krog,
vklenjeni
v verige groženj,
drug za drugim,
oče,
sin.

K R I

Pavle Zidar

Zvesta žival, ki po žilah rohniš,
nekoč ti odprem,
da najdeš v prostost
in se do neba izkričiš
ko požar šumeč.
Nič
naj ti ne bo do teh,
ki s studom, z grozo
v smrt bodo verjeli,
ležečo tu na tleh.
Ko ves svoj gnev
nad mano razprostreš
in za slovo
že mimo ust navreš,
ki so te izvabljala
v širno prostost —
bom še hotel,
da planeš ven.